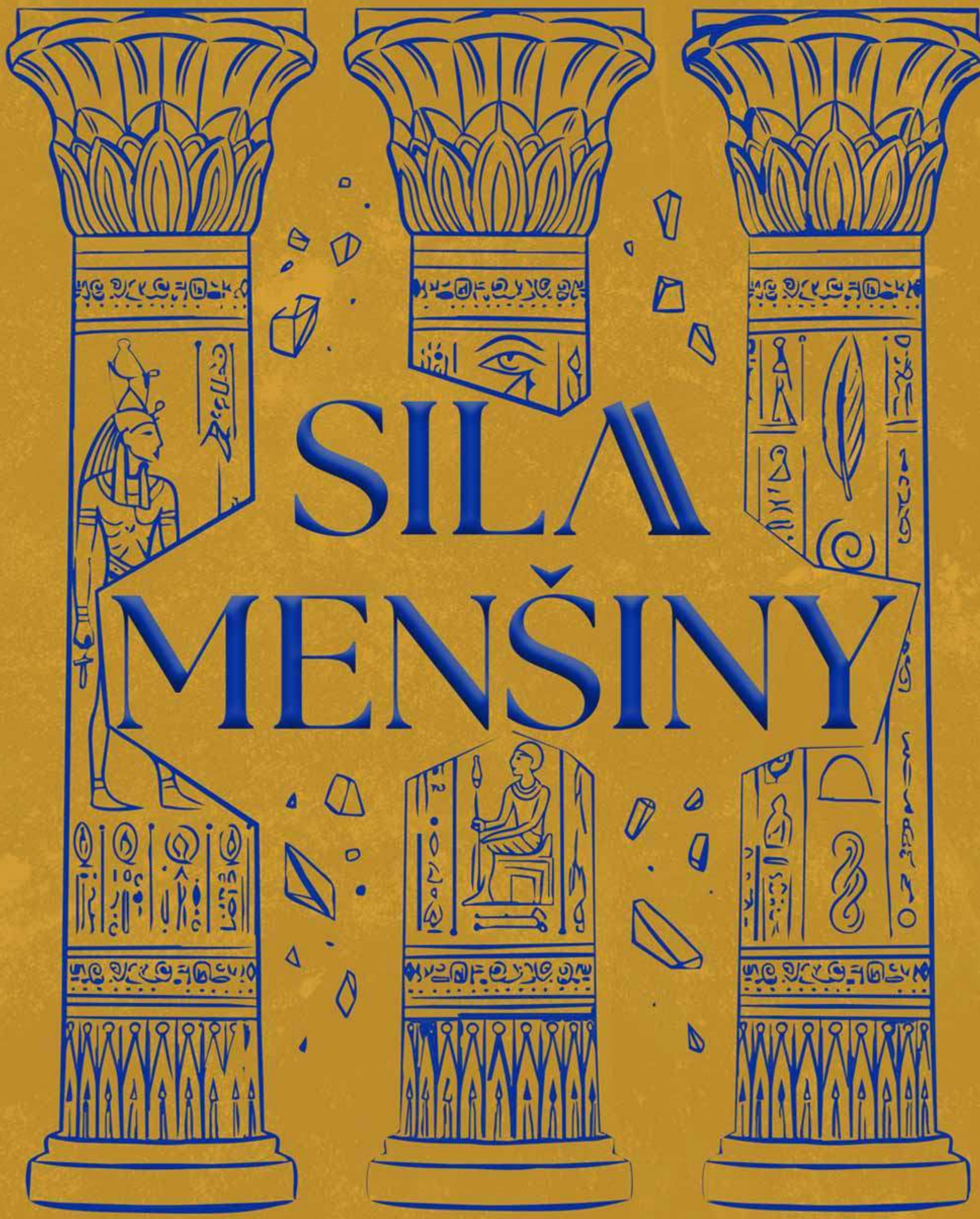
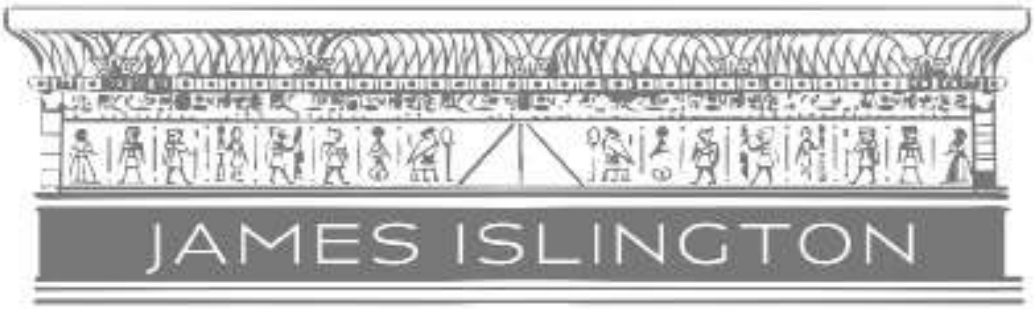
HIERARCHIA, KNIHA II.

SILA MENŠINY

JAMES ISLINGTON

JAMES ISLINGTON

SILA MENŠINY

PRELOŽILA
ĽUBICA DVONČOVÁ

James Islington
THE STRENGTH OF THE FEW

Copyright © 2025 by James Islington
All rights reserved

Cover Design © Adrián Macho
Translation © Ľubica Dvončová, 2026
Slovak edition © DOT. vydavateľstvo, s. r. o., 2026

ISBN 978-80-8311-062-5

Môjmu synovi

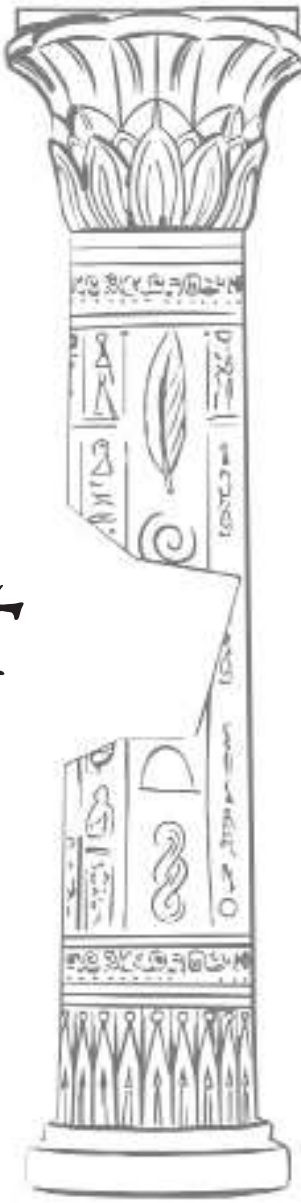
KATÉNSKE ZARADENIE

	HODNOSŤ	DOSTÁVA VÔĽU OD:
1.	PRINCEPS	40 320 ĽUDÍ
2.	DIMIDIUS	20 160 ĽUDÍ
3.	TERCIUS	6 720 ĽUDÍ
4.	KVARTUS	1 680 ĽUDÍ
5.	KVINTUS	336 ĽUDÍ
6.	SEXTUS	56 ĽUDÍ
7.	SEPTIMUS	8 ĽUDÍ
8.	OKTAVUS	NIKOHO

OMNE TRIUM PERFECTUM

I. ČASŤ

I

Otec mi kedysi vravel, že strach je len prejavom straty kontroly. Definitívnym pochopením jej absencie. Keď sa teda bojíme, niekedy nám neostáva nič iné ako otupiť ostrie tejto bezmocnosti a vložiť dôveru do niekoho iného. Do niekoho, koho strach očividne nepostihol.

ČAKAJ. BEŽ.

V pulzujúcej karmínovej žiare tie slová sotva rozoznám. Krv mi steká zo zápästia do dlane, tmavé kvapky odkvapkávajú z končekov prstov, kým sa rútim za Caerorom cez mihotavý červený tunel. Kruh bronzových čepelí sme dávno nechali za sebou. Labyrint je už len kúsok pred nami. Všetky rezné rany ma bolia. Ulciscorov brat sa mi pokúšal vysvetliť, prečo bolo nevyhnutné urobiť ich. Vraj sme tým vyslali správu. Mne samému. V inom svete.

Toľkú absurdnosť v tejto chvíli nedokážem spracovať. Konať ma prinútila iba vytrvalá naliehavosť v jeho hlase – hoci po nej nasledovalo čosi krvavé, nepredstaviteľné a bolestivé. Teda, naliehavosť a zúfalá potreba veriť, že on rozumie, čo sa tu deje, a skutočne nás vie vysekať z tejto nočnej mory.

Že nestratil kontrolu.

„Ako prejdeme okolo Pozostatkov?“ spýtam sa zadýchane. Stále sa mi nevrátili sily po... čomkoľvek, čo sa mi tam dolu stalo. Môj hlas znie ticho. Tlmí ho tieseň z kameňa a hmlistej červenej žiary všade naokolo.

„Tie sú v Res.“ Caeror sa ani neobzrie. „Rovnako ako labyrint.“

Nemám čas spochybňovať ho, lebo pred nami sa zrazu objaví koniec tunela. Mal pravdu, východ nič nestráži. Zo zeme sa neprederú vysokánske steny a neobživnú ani vražedné vlny obsidiánu. Náhlime sa – ja opatrne – po rovnakej kamennej planine, po ktorej som len pred necelou hodinou zúfalo bežal bludiskom.

Všetko ostatné je však navlas rovnaké. Sme uprostred rovnakej

priestrannej, strohej siene a mierime k rovnakej balustráde z červeného skla na jej opačnom konci.

„Musíme na ňu nastúpiť naraz." Caeror počká, kým sa postavím vedľa neho. „Teraz." Sme na seba trochu natlačení. „Aj zábradlia sa musíme dotknúť naraz. Hneď... teraz."

Balustráda sa rozžiari a začneme stúpať. Zatiaľ sa vydýcham po behu. Sieň rýchlo vystrieda všadeprítomná temnota. Kúpeme sa v karmínovej žiare.

Caeror sa ku mne otočí. Je počerný, šľachovitý, s neudržiavanou bradou. Kučeravé vlasy mu lemujú tvár aj nepeknú starú jazvu, tiahnúcu sa od líca až na miesto, kde kedysi prebývalo ľavé ucho. V mnohých ohľadoch sa od Ulciscora nesmierne líši, no pri pohľade do tých prenikavých hnedých očí by nikto nezapochyboval, že sú bratia. „Si skutočný. Naozaj si tu, však?" Na tvári sa mu zjaví široký, oslnivý úsmev. Prereže napätie medzi nami ako dýka. Caeror si ma s radosťou prezerá. „Pre bohov, povedz mi, že si skutočný."

„Som." Zároveň som stále dezorientovaný. Neviem, čo iné by som mu mal povedať.

Zakloní hlavu a na moje začudovanie radostne zvýskne do nepreniknuteľnej tmy nad našimi hlavami. Povolí zovretie na zábradlí, odmlčí sa, zhlboka sa nadýchne a potom to celé zopakuje. Napokon z neho vytryskne smiech a plecia sa mu od úľavy chvejú. „Áno! Prekliati bohovia, konečne! Och, áno. Dopekla. Sedem prekliatych rokov! Povedz mi ešte raz, ako sa voláš."

„Vis."

„Vis! Vis, keď sa odtiaľto dostaneme, priprav sa na objatie. Bude trvať dlhšie, než je bežne prípustné, za čo sa ti vopred ospravedlňujem." Znovu sa rozosmeje a tentoraz znie, akoby balansoval na hranici medzi radosťou a šialenstvom. „Prekliati bohovia!"

Napriek tomu, že sám cítim najmä nervozitu, zmätok a bolesť, čosi z jeho čírej detskej radosti preskočí aj na mňa a trochu sa upokojím, hoci srdce mi stále búši. „Som rád, že som vás potešil." Vezmem si z neho príklad a opatrne uvoľním stisk jednej ruky na žiariacej balustráde. „Tam vzadu ste vraveli, že sme v Obiteu. Takže toto je... iný *svet*?" posledné slovo so smiechom vyšteknem. Určite som mu zle rozumel. Keď to poviem nahlas, znie to vyslovene absurdne.

Caerorovo delírium vyprchá, ale úsmev mu z tváre nezmizne. „Viem, že nie je ľahké spracovať to. A čaká ťa toho ešte viac, kým ti budem

môcť všetko vysvetliť. V prvom rade sa však musíme dostať z ostrova, dovtedy nám totiž hrozí celkom reálne nebezpečenstvo." Aj toto mi oznamuje veselo, no čosi v jeho tóne prezrádza, že to myslí smrteľne vážne. „Môžeš dovtedy počkať s otázkami? Sľubujem, že ti všetky zodpoviem."

Nie je to žiadosť v pravom zmysle slova. „V poriadku."

Vľúdne mi pokývne. Vzápätí si všimne, ako si triem boľavú ruku. „Bolí ťa?"

Pokrčím plecami. „Asi zo všetkých tých porezaní."

„Si si istý?"

„Neviem, ucítil som to len teraz." Nemal som čas sústrediť sa na to, no jeho vypytovanie ma k tomu donúti. „Vlastne ma bolí úplne celá."

Znovu pokývne, akoby ho to neprekvapilo, a z vrecka vytiahne akýsi predmet. „Priviaž si to k nej tak, aby sa kameň dotýkal pokožky." Podáva mi akýsi amulet zavesený na koženom remienku prevlečenom cez otvor, ktorý bol očividne mienený na tento účel. Skúmavo si ho prezerám v červenej žiare. Hľadí na mňa asi trojcentimetrový, detailne vytesaný skarabeus.

„Čo je to?"

„Vitaerium." Zdvihne vlastnú ruku a ukáže mi rovnaký amulet. „Nech sa deje čokoľvek, hlavne si ho pevne priviaž."

„Prečo?" Nedokážem zakryť nepokoj. Vitaerium má udržať ľudí pri živote. Zvyčajne veľmi chorých ľudí.

„Zabráni, aby si pocítil následky akýchkoľvek zranení z Res alebo Lucea." Caeror sa veľavýznamne dotkne jazvy po chýbajúcom uchu. „Nehovoriac o tom, že vzduch na tomto mieste je... povedzme, že nie ktovieako príjemný. Vonku by ti bez amuletu približne do hodiny navreli pľuzgiere v hrdle a pľúcach. Ale vieš čo, Vis?" Nadvihne obočie. „To boli otázky a my sme ešte neodišli."

Zahryznem si do jazyka, aby som mu čosi neodsekol aj aby som potlačil túžbu zisťovať viac. Rýchlo si obtočím pružný remienok okolo ruky, až kým mi skarabeus nespočinie tesne na pokožke. Lenže podľa mojich obmedzených informácií je možné, že vitaerium môžu používať iba ľudia, ktorí prešli Aurorou Columnae. „Problém je, že..."

Strhnem sa, keď sa kameň pripevní. Telom mi prebehne záchvev.

Bolesť ustúpi.

„Lepšie?"

Masírujem si ľavú ruku. „Áno." Som príjemne prekvapený.

„Teraz ma pozorne počúvaj."

Zvyšok krátkeho stúpania mi náhlivo vysvetľuje, čo mám očakávať vonku, a dáva mi jednoduché pokyny. Každý nádych ma bude bolieť, ale to je normálne a časom si na to zvyknem. Od vchodu zostúpime pomocou akéhosi plošinového zariadenia a on vraj dúfa, že nemám strach z výšok – tieto slová prednesie s trpkým úsmevom. Pred chvíľkou svitlo, alebo možno ešte len svitá, a mojou úlohou bude sledovať oblohu a dať mu vedieť, ak zazriem čo i len náznak pohybu. Čokoľvek.

Tú poslednú časť mi zdôrazní trikrát a pri každom opakovaní jeho evidentne dobrú náladu zahalí tieň vážnosti.

Caeror sa medzi jednotlivými inštrukciami zakaždým na hodnú chvíľu odmlčí, očividne rozmýšľa, no z tváre mu pritom nezmizne permanentný jemný úsmev. V tejto chvíli ma viac než čokoľvek iné upokojuje práve jeho entuziazmus. Cítim sa trochu vyrovnanejšie a už nemám takú potrebu klásť mu jednu pálčivú otázku za druhou, pretože som sa rozhodol veriť, že Ulciscorov brat vie, čo robí.

„Sme skoro tam," prehovorí náhle a zahľadí sa hore.

Ako na zavolanie naruší okolitú prázdnotu priehľadná stena, ktorá skĺzne nadol do krvavej žiary balustrády. Plošina spomalí, až napokon zastane pri úzkom otvore, ktorý nás vyvedie von. Caerora púšťam pred seba ako prvého.

„Scintres Exunus!" zvolá. Odpoveďou je mu dunivý škripot, po ktorom na schody dopadne svetlo úsvitu. Odhalí aj hladké steny po bokoch. Nelemujú ich mŕtvoly bez očí.

Caerorovi neujde moje prekvapenie. Zastane. „Na čo sa dívaš?"

„Na nič." Bez jediného slova na mňa nalieha, aby som pokračoval. „Boli tu mŕtve telá."

„Prepichnuté obsidiánovými čepeľami?" Zmätene prikývnem a jeho výraz sa zmení. „Ďalšia úprava." Krátko sa pozrie na moju zakrvavenú ľavačku, čosi mu očividne zíde na um, no zdá sa, že tú myšlienku vzápätí zavrhne. „Nuž, od začiatku bolo jasné, že sa nezaobídeme bez trochy šťastia. Neostáva nám nič iné ako dostať sa z tohto pekla vlastnými silami. Poďme."

Nasledujem ho. Už predtým som mal dojem, že vzduch je čoraz hustejší, no asi v polovici schodiska ma náhle zasiahne, aký je vyslovene ťažký a dusivý. Nečakane ostro mi prilipne k pľúcam. Rozkašlem sa a chvíľku panikárim, keď sa nedokážem nadýchnuť. Hrdlo sa mi s pálčivou bolesťou stiahne.

„Ach, áno, sladká vôňa Obitea," prehodí Caeror bezstarostne, no zároveň súcitne. Zovretými päsťami sa zapriem o najbližšiu stenu. Skloním hlavu, zatnem zuby a mám pocit, ako keby mi ktosi vypaľoval hrudník horúcim kovom.

„Dobre," zachripím napokon a donútim sa vystrieť. Neviem, koľko mi to trvalo, no bolesť ustúpila. Nezmizla úplne a každý nádych zasadí mojim vnútorným orgánom surový úder, ale už je to znesiteľnejšie.

Caeror si ma skúmavo premeriava. „Hlavu máš jasnú?" Keď prikývnem, odhrnie si čiernu kučeru z očí a s energickým odhodlaním sa pustí hore po zvyšku schodiska. „Tak teda pochodom vpred."

Vyjdeme na vrchol, kde sa pred nami otvára východ do úsvitu nového dňa. Spomalím. Snažím sa spracovať pohľad na prázdny trojuholník nekonečnej rannej oblohy. Na chvíľku dokonca zabudnem aj na bolesť.

Ja som do kupoly vstupoval zo zeleného svahu, no ten je preč. Nahradila ho... ničota. Vzduch. Nachádzame sa aspoň stovky metrov vo vzduchu: pomaly sa blížim k vstupu a v hĺbke uvidím široké priestranstvo zničenej zeme a kamenia. Tiahne sa na míle ďaleko. Zmizli aj lesy a rieky. Nikde ani stopa po zeleni.

Musím potlačiť závrat. Vlnu hrôzy aj popierania.

Prvýkrát pred sebou vidím dôkaz Caerorových slov.

„Prekliati bohovia," neveriacky hlesnem do prázdna. „Pre všetkých bohov!"

„Hej, niečo také," súhlasí Caeror spoza mňa.

Pohľadom skĺznem na oceán v diaľke. Utvrdí ma v tom, že sa stále nachádzame na troskách Solivágu, no z povedomej scenérie tu zostali iba biele monolity morskej hradby. V priestore medzi nimi a plážou sa voda jednoducho čerí a vzdúva, no za nimi... sa dvíhajú vlny. Temné, pomaly sa valiace hory vody. Pozorujem, ako sa najbližšia rozbije o morskú hradbu. Len čo prejde za stĺpy, prudko sa stiahne, voda klesne a prispôsobí sa jemnejšiemu vlneniu pri pobreží. Do kamenných stĺpov však voda naráža celou silou, roztriešti sa o ne a vytryskne do všetkých strán. Sotva sa rozplynie, už aj prichádza ďalšia vlna.

Fakt, že jednotlivé vlny jasne rozoznám aj z takejto vzdialenosti, znamená, že... ani sa neodvažujem odhadnúť ich výšku. Tridsať metrov? Možno viac?

Odtrhnem od nich pohľad, znovu sa priblížim k východu, pevne sa ho chytím a opatrne sa vykloním. Zahľadím sa hore, dolu, doprava aj doľava. Vo všetkých smeroch mi zaoblené steny z červeného skla

takmer okamžite miznú z dohľadu. Chvíľu zotrvám v poryvoch vetra a skúmam závratne vzdialenú pustú zem.

„Podľa mňa sa ho pokúsili zničiť." Caeror sa na mňa súcitne usmeje, a kým sa vrátim späť do bezpečia, vytiahne čosi z vrecka. Je to kúsok kameňa v tvare trojuholníka, ktorý sa ponáša na obsidián a z ktorého trčí niekoľko ostňov tenkých ako ihly. Nie je väčší než minca.

„Kto?" Zvedavo ho pozorujem. Caerorove slová sa vyplnili a skutočne sa mi už dýcha ľahšie.

„Tí na strane Ka. Asi ich poznáš ako Súbežnosť." Poškriabe sa po neupravenej brade, skúmavo si prezerá trojuholník, až potom si všimne môj nechápavý pohľad. „Verídius ti nepovedal o Súbežnosti? O tých, proti ktorým bojujeme? Nevysvetlil ti, prečo si vlastne tu?"

„Nie. Veď som vám vravel, že ma sem neposlal. Som študentom akadémie a on je direktor, nič viac." Nie je to úplná pravda, ale nemá od nej ďaleko.

„Aha." Caeror si ma premeria. „Och." Nevyznie vyslovene nespokojne, ale rozhodne ho to zarazilo.

Zdvihne ruku a pritisne si obsidián k zátylku. Okamžite vydýchne cez stisnuté zuby a zaprie sa o stenu. Z tohto uhla si všimnem precízne vyryté línie na povrchu trojuholníka. Žeby nápisy? Sú príliš drobné, nerozoznám ich, ale odtiaľto to vyzerá ako niekoľko piktogramov, nie písmen. Pripomenú mi písmo Nyripku, no jazyk ďalekého severu nepoznám natoľko dôverne, aby som to dokázal povedať s istotou.

Caeror spustí ruku a stále je ku mne otočený chrbtom. Obsidián zostáva zarytý v jeho pokožke, no netečie mu krv. Narovná sa, ignoruje môj znepokojený pohľad a podíde k okraju. Zahľadí sa dolu.

„Takže toto všetko pre teba musí byť asi trochu šok," prehovorí napokon.

Smiech sa mi zadrhne v hrdle, odkašlem si. Pľúca ma stále trochu bolia. „Dá sa to tak povedať."

„Koľko toho vlastne vieš, Vis?" Aj naďalej hľadí ponad okraj.

„Veľa nie." Konečne sa na mňa obzrie. „Takmer nič." Mlčky prižmúri oči. „Teda, vedel som, že existuje miesto zvané Obiteum."

Caeror na mňa uprene hľadí, no vzápätí sa aj on ticho, neveriacky zasmeje. „Tak prečo si, pre bohov, bežal labyrintom? Budem predpokladať, že nie iba tak z pasie. Alebo nechtiac." Zamyslene sa odmlčí. „Hoci to by bol fakt šialený príbeh."

„Popravde som sa snažil zistiť, čo sa vám stalo." Nakloní sa a znovu

uprie pohľad na vzdialenú zem. Ja sa zatiaľ nervózne zahniezdim a stále sledujem jeho šiju. Zahráva sa so mnou predstavivosť alebo nápisy na obsidiáne naozaj žiaria slabým zeleným svetlom?

Moje skúmanie preruší náhly pohyb: tesne pred trojuholníkovým vstupom sa zjaví viac ako meter široký kruh z lešteného čierneho kameňa a zapadne na miesto v našej výške. Sú na ňom vyryté rovnaké nyripkijsky pôsobiace piktogramy, no ani väčší formát mi o nich nič neprezradí. Kruh sa pred nami vznáša a vydáva pritom sotva počuteľný, rytmický piskot.

Caeror ho pozoruje, po chvíli sa očividne uspokojí a ústretovým gestom mi naznačí, nech podídem bližšie k disku. Akoby mi zdvorilo navrhoval, aby som prešiel prvý cez dvere.

Pozriem sa na lesklý kus kameňa balansujúci stovky metrov nad zemou, potom sa pohľadom vrátim ku Caerorovi. „Nie, vďaka."

„Je to bezpečné."

Odbojne vycerím zuby, no on iba nadvihne obočie a ukazuje na kameň, až kým sa zamračene nepodvolím a zdráhavo neprejdem k novému, veľmi malému výbežku skalného previsu. „Toto nie je vôľová plošina." Caerorov pohľad zostáva aj naďalej pokojný, celý čas ma pozoruje jasnými hnedými očami.

„Nie v tom zmysle, v akom tento koncept chápeš ty." Poklepká si po trojuholníku v krku. „Pochádza to z čias vojny so Súbežnosťou. Naozaj je to bezpečné. Navyše by som chcel zdôrazniť, že nemáme času nazvyš," dodá s miernymi obavami v hlase.

Vek.

Prikrčím sa. Zdá sa mi, že povrch plošiny sa pri mojej inšpekcii zľahka zachvel. Zem je odo mňa znepokojujúco, závratne vzdialená.

Vek, vek, vek!

No doteraz som Ulciscorovmu bratovi dôveroval.

Jednou rukou sa opriem o šikmý vchod a opatrne položím nohu na kruh. Vzápätí sa obzriem, asi stále dúfam, že som ho iba zle pochopil. Caeror ma povzbudí veselým prikývnutím. Zhlboka sa nadýchnem a pomaly začnem presúvať váhu vpred, až kým nie je úplne jasné, že to obsidián zvládne a neuhne sa podo mnou.

So srdcom až v hrdle sa naň postavím.

Keď už ma nechráni kamenná chodba, vietor ma okamžite vyhodí z rovnováhy, a tak si na disku radšej okamžite sadnem chrbtom k východu, aby mal aj Caeror dosť priestoru. Moje plytké nádychy hraničia

s panikou, pľúca mám opäť v plameňoch. Povrch pod mojimi dlaňami je studený a s výnimkou vyrytých znakov až nepríjemne hladký.

O chvíľu pocítim, ako sa o mňa Caeror oprie chrbtom, keď sa ku mne na disku pridá.

Až keď sa konečne odvážim pootočiť a obzrieť cez plece, uvedomím si, že sme už začali zostupovať. Pyramídový vstup do kupoly, skrytý v tieňoch, sa nachádza asi šesť metrov nad nami. Pred očami sa mi rozprestiera zaoblená stena z červeného skla. Je oveľa mohutnejšia, než si pamätám.

„Nezabúdaj, že máš na starosti oblohu na svojej strane, Vis." Caeror sa plne sústreďuje, počuť mu to na napätom hlase, keď pocíti, ako som sa pohol.

„A čo mám vlastne hľadať?"

„Zberačov." Vtom si spomenie, s kým sa rozpráva. „Nepriateľov. Naozaj, naozaj nepríjemných nepriateľov, ktorí vedia lietať. Takže ak uvidíš čokoľvek, hoci len bodku na horizonte, upozorni ma."

Znovu sa zahľadím pred seba a upriem pohľad na prázdnu modrú oblohu. „Čo ak to bude iba vták?"

„Nebude." Nervózne sa zasmeje. „Pre bohov, vraj vták. Čo by som dal za to, aby tu boli vtáky."

Tieto slová spracovávam v zvláštnom tichu, ktoré naruším až ďalšou otázkou. „Čo sa teda stane, keď uvidím jedného z týchto zberačov?"

„Budeme dúfať, že sme dostatočne vysoko, aby nás pád na zem zabil." Po krátkej pauze zavrčí: „Prepáč, to nebolo práve ohľaduplné, ale som trochu zaneprázdnený."

Strasie ma a prikývnem, aj keď ma nemôže vidieť.

„Takže poznáš môjho brata. Prišiel si sem kvôli mne." Hladký tmavý povrch kameňa sa pod nami zachveje a ja sa nervózne strhnem. Caeror si čosi zašomre. „Asi... by som sa radšej mal sústrediť na toto. Cestou dolu mi vyrozprávaj, ako si sa sem dostal, a potom ti poviem všetko, čo potrebuješ vedieť. A je toho naozaj dosť," utrúsi popod nos.

Neujde mi jeho napätý tón, takže sa s ním ani nedohadujem a počas neznesiteľne pomalého klesania k vyprahnutej zemi mu rovno poskytnem najstručnejší opis posledného roka môjho života. Poviem mu, ako ma Ulciscor našiel a dal mi za úlohu prešetriť, čo sa stalo s jeho bratom, pričom podľa jeho názoru išlo o vraždu, ktorú mal na svedomí Verídius. Spomeniem, že som objavil ruiny a po nich labyrint. Aj to, že Ulciscor trval na tom, aby som ním prebehol. Nie je náročné rozpovedať

mu tento príbeh a pritom neodhaliť nič zo svojej minulosti – i keď sme v inom svete, Caeror bol kedysi vzorným občanom Hierarchie, takže nemám najmenší dôvod riskovať pred ním úplnú úprimnosť –, no inak mu nič nezatajujem. V tomto smere nemám pocit, že by to bolo potrebné.

Počas rozprávania pohľadom bezvýsledne prečesávam horizont. Jasné nebo je až znepokojivo prázdne. Nad obrovskými ligotavými vlnami v diaľke sa nehýbe vôbec nič. Na zem sa ani neodvažujem pozrieť.

Plošina sa znovu zachveje, no iba jediný raz: keď prvýkrát spomeniem Lanistiu.

„Poznal si Lani?"

Až keď sa obsidián znovu začne hladko spúšťať dolu, dostanem pod kontrolu od hrôzy stuhnuté svaly aj rozbúšené srdce. „Trénovala ma. Môžem vám o tom povedať všet..."

„Nie," odvetí jemne napriek nervozite z riadenia zostupu. „Vďaka, ale... teraz nie."

Sivohnedá zem sa konečne ocitne tak blízko, že by som sa jej mohol dotknúť. S úľavou skĺznem z lesklého kruhu a užívam si pevnú pôdu pod nohami. Plošina za mnou s tupým buchnutím dosadne na zem.

Obzriem sa. Caeror na nej stále sedí so sklonenou hlavou. Celé telo mu zachváti triaška. Čierny kameň v tyle je stále na mieste.

„Daj mi chvíľku," zamumle medzi ťažkými nádychmi, keď vycíti moje obavy.

Mĺkvo prikývnem a začnem si namiesto neho prezerať okolie. Zniesli sme sa do obrovského krátera plného rozpadnutých skál a hliny, širokého aspoň osem kilometrov a bez akýchkoľvek stôp života či predchádzajúcej civilizácie. Jeho okraje sa nad nami týčia v tridsaťmetrovej výške a kompletne nám zacláňajú výhľad na čokoľvek, čo sa rozprestiera za ním.

No o chvíľu ma upúta obrovský tieň na okraji môjho zorného poľa a zdvihnem zrak.

Vznáša sa tam neuveriteľne obrovitánska guľa z červeného skla. Zakrýva takmer polovicu oblohy a jej najnižší bod sa nachádza približne tridsať metrov nad zemou.

O pol kroka ustúpim. Odhadujem, že má asi tisícmetrový priemer. Alebo ešte väčší? Vo vzduchu ju nič nedrží ani nepodopiera. Je to šokujúci výjav, ktorý mätie všetky zmysly.

„Nič si si nevšimol?" Caeror sa zotaví natoľko, aby sa dokázal postaviť.